

Гетьман був прихильником козацтва та прагнув відновити його в Україні, розробити військо яке б перевищувало 300 тис. солдат козацького гартування, тож пізніше він ввів військову реформу.

У зовнішній політиці можна виділити напрям для співпраці із Четверним союзом, та встановлення мирних відносин з Польщею, Фінляндією, Росією, Швейцарією та Фінляндією. Однією з головних напрямів у зовнішній політиці гетьмана було визнання України на міжнародному рівні. Гетьман заключив договір із Німеччиною та встановив дипломатичні відносини з іншими країнами, що в результаті дозволило мати більше двадцяти своїх представників країнах заходу. Також Австро-Угорщина намагалася анексувати східні галицькі землі через це Скоропадський почав дипломатичну боротьбу із країною агресора. Було встановлено економічні та політичні відносини із Кубанню, Доном та Кримом. Крим увійшов на правах автономії.

Консервативна зовнішня політика гетьмана Павла Скоропадського в Україні сприяла розвитку у сфері міжнародних відносин. Але деякі прорахунки в цих питаннях, а саме: об'єктивна нестача часу на поглиблення перетворень, складні історичні умови, нестача коштів. Усе це призвело до поразки консервативних сил. Павла Скоропадського можна відмітити як одного з найнепередбачуваних гетьманів України.

Одержано 23.04.2019

ПРЕДСТАВНИКИ ХАРКІВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ В. Н. КАРАЗІНА

УДК 342.922

Каміла Аскерівна АКБЕРОВА,

студентка групи ЮП-43

Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент Войціховський А. В.

ПРАВОВИЙ СТАТУС ЖІНКИ ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ МУСУЛЬМАНСЬКОГО ПРАВА

Ідея рівності людей – основа прав людини. Ця ідея проголосила настання ери прав людини. Проте, насправді жінка має лише деякі права, що свідчить про дискримінацію по відношенню до неї. Дане положення розглянемо на прикладі мусульманської культури, заснованої на Ісламі.

У Святому Корані визначені засади і механізми юридичного і морального регулювання відносин між людьми. З приписів Корану і його заборон, зафіксованих в Хадисах, формується мусульманський закон – Шаріат, який до теперішнього часу є головним джерелом права більшості мусульманських

країн. Закон регулює відносини людини до Бога, а соціальні відносини, в ньому злиті воедино із релігійними. Слід зазначити, що права людини в Ісламі твердо засновані на вірі, Бог є джерелом усіх прав. Через релігійне походження прав уряд, парламент не можуть порушувати їх, як в мусульманських, так і з не мусульманських країнах.

Одним з обов'язків жінки є виховання дітей, що визначає суспільну роль матері і дружини як найбільш священну і головну. Ця роль пов'язана з формуванням майбутнього нації. Дане положення дає жінці право: не відвідувати денні молитви, не дотримуватися посту протягом сорока днів після народження дитини, під час вагітності та годування немовляти, якщо це становить загрозу її здоров'ю або здоров'ю дитини. Жінки можуть відвідувати мечеть, коли побажають, не зобов'язані бути присутніми на спільних молитвах по п'ятницях, в той час, як для чоловіків це є обов'язковим. Одночасно з правом виховання дітей є і обов'язком жінки. Якщо в міжнародному праві зафіксовано рівність чоловіків і жінок, то мусульманство передбачає підпорядкування жінки чоловікові.

Шаріат обмежує політичні (громадянські), соціально-економічні права мусульманських жінок (наприклад, мусульманські жінки не можуть брати участь у суспільному житті, займати будь-яку юридичну посаду, хоча за жінками визнається право виступати суддями у цивільних справах, а показання свідків двох жінок прирівнюються до показань одного чоловіки). Даний приклад свідчить про подвійність позиції сучасних ісламських держав по відношенню до прав людини, особливо до прав жінок.

Для мусульманських жінок на Сході заборона – це належне; на Заході – ісламська пропаганда, захист ісламських традицій, свобода вибору. Наприклад, питання про заборону хіджабу (традиційний головний убір, що одягається навколо голови і плечей) для жінок в немусульманських країнах пов'язують з порушенням прав людини. Загальна декларація прав людини сприймається частиною мусульманського світу не як загальна, а як західна. У 1981 р. була розроблена Загальна ісламська декларація прав людини, що проголосила права на життя, свободу, рівність, правосуддя, захист від зловживань владою, захист честі і репутації, участь і управління суспільними справами, свободу віри, думки і слова, захист власності, соціальне забезпечення, освіта тощо. Ці права поширюються як на чоловіків, так і жінок. Це важливий крок на шляху визнання загальноприйнятої концепції прав людини.

У підсумку слід зазначити, що включення прав людини в мусульманське право може бути здійснено в рамках і за підтримки мусульманської релігії, а також зважаючи на національно-культурні особливості Сходу. Важливо розробити категорії прав людини у мусульманській правовій системі, зважаючи на стандарти західної концепції прав людини і детальне дослідження ісламської доктрини права, а не просто додати західні уявлення про природні права людини до мусульманського права.

Одержано 17.04.2019

